

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Condamnați la închisoare pe viață

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

COLECȚIA TT

condamnați la închisoare pe viață

EDITURA

NEVERLAND

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TANDIN, TRAIAN

Condamnați la închisoare pe viață / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019

ISBN 978-606-8390-78-9

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

ANIHILAREA PERICULOSULUI UCIGAȘ TRANSFUG

Pentru unii, un „policier” reprezintă un exercițiu enigmatic, o ecuație, în care cititorul se străduie să anticipeze... criminalul, pentru alții doar consumul unei doze de senzațional și emoție... contra cost! Toate, în raport direct cu imaginația, cu stilul autorului. Oricum ar fi scrise aceste romane, un factor le unește: crimele „procesate” sunt crime de „hârtie”, și, slavă Domnului!, delictele nu s-au produs decât în imaginația scriitorului!

Se întâmplă, nu prea des, din fericire, ca unele întâmplări din realitate să concureze ficțiunea, ba chiar s-o și depășească uneori! În astfel de împrejurări tragice, asistăm la derularea unui „scenariu” halucinant, pe care criminalul îl elaborează, în cele mai mici detalii, ducându-l la „bun sfârșit” cu exactitate diabolică! Vă propunem, în coloanele care urmează, o asemenea „istorie” de coșmar și suntem siguri că o să constatați că nu e doar un omor... de rutină, ci un asasinat realizat cu fantezie și inteligență! Cu atât mai cutremurător! Pentru că inteligența și fantezia sunt prin excelență atributele primordiale ale creației, ale binelui, ale vieții!

Un căpitan... nejudicător

Unul din punctele de maximă „pulsatie” din Târgu-Neamț, îl reprezintă Piața Centrală, bazarul, loc de dever comercial. Aici există printre altele, și o piață „paralelă” de schimb valutar. Într-una din diminețile de septembrie 1997 doi dintre cei mai cunoscuți „dealeri” ai zonei, Sandu Toader și Petru Tărăță, lânzezeau în fața unui „carton” cu mici, deșertând alene bere după bere. Erau pe cale să ațipească aproape, când și-a făcut apariția un individ îngrijit îmbrăcat, care, surâzător, i-a întrebat dacă n-ar fi amatori de un mic „bisnis”. La prima vedere, individul părea un tip de ispravă. Le-a mărturisit că mama sa, care locuiește în comuna Pipirig, a primit ceva valută de la sora sa, care e stabilită în Germania, și acum bătrâna ar avea nevoie de lichidități în lei, pentru unele cheltuieli. N-ar fi vorba de cine știe ce sumă! Doar 2.800 de USD și 1.700 de DM. El i-a promis bătrânei că se va interesa la Târgu’, și că-i va aduce pe „valutiști” chiar acasă, la ea la Pipirig, ca acolo să se facă „lengiul”, să nu fie nici un dubiu! La o rată de schimb care să merite efortul deplasării, desigur! Din păcate, mașina

lui e la atelier așa că... Cei doi s-au consultat din priviri, apoi Sandu a spus o cifră, care, dacă nu va fi acceptată, nu se vor clinti din loc. La câteva minute, după ce „au bătut palma”, s-au îmbarcat tustrei în autoturismul lui Sandu Toader, o Dacie roșie, având numărul de înmatriculare NT-03-ABJ, și au pornit spre comuna Pipirig.

Vremea era frumoasă, peisajul încerca primele „croieli” aurii-roșietice ale toamnei, iar nu departe, la Pipirig, îi aștepta un nesperat câștig. Așa gândeau relaxați Sandu Toader și Petru Tărăță, în vreme ce necunoscutul le dirija traseul, pe niște „scurtături” numai de el știute. De la o vreme însă acestea semănau mai mult a ocoluri. Nerăbdarea și neliniștea s-au instaurat pe nesimțite în sufletele celor doi, care începuseră să întrebe, aproape din doi în doi kilometri: „Ei, dom’le, cât mai e până la Pipirig? Io te uită, s-o făcut di două!”

În apropierea satului Pluton, în zona cunoscută de localnici sub numele de Slatina-Pădure, Sandu a încetinit viteza. Reacția celuilalt a venit fulgerător: „Mă, nemernicilor, de când vă urmăresc? Sunt căpitanul Negrea de la Poliția Neamț!” Ca argument suprem, a scos la iveală un pistol și o pereche de cătușe. Privirea sfredelitoare, dar totodată cumva fixă, a „căpitanului” nu prevestea, de bună seamă, nimic bun!

Cum ajungi să vorbești... singur!?

Vă puteți imagina ce sudoare rece i-a trecut pe „valutiști” în acele clipe. Dar și ce reacții diferite au avut! În timp ce Sandu Toader a tras fulgerător cheile din bord și a țâșnit afară, Tărăță cu ochii dilatați de spaimă, a încremenit pe bancheta din spate. O vreme, „căpitanul” l-a urmărit cu privirea pe Sandu care, mâncând pământul, a sărit iepurește gardul unei gospodării, pierzându-se într-o porumbiște. Calm și „profesional”, „căpitanul Negrea” l-a încătușat apoi pe Tărăță, fără vorbă multă, descriindu-i apăsător consecințele infracțiunilor de care se fac vinovați. Din când în când, „polițistul” privea cu nervozitate spre pădurea Slatina, bănuind că Sandu, după ce trecuse valvârtej prin grădinile sătenilor, se ascunsese acolo fără dubii. Nu de alta, dar cheile mașinii rămăseseră la el!

Fără să piardă însă timp a început să bâjbâie pe sub bordul Daciei, încercând să pună contactul „pe direct”. Transpira și înjura. Nu și-a manifestat surprinderea că în clipa în care a reapărut Sandu, ce înaintase destul de prudent dinspre pădure. S-a oprit cam la 15-20 de metri de mașină. La invitațiile „căpitanului Negrea”, energice și amenințătoare, a răspuns, solicitându-i să se

legitimeze, repetând ideea că el nu prea crede c-ar fi cadru de Poliție! Celălalt, a simulat furia, amenințându-l că o să vadă el! În acel moment, tot din direcția pădurii, și-a făcut apariția un microbuz T.V., condus de pădurarul Costin Popa. Sesizând altercația dintre cei trei indivizi cantonați în apropierea Daciei roșii, a oprit mirat. Cu aceeași siguranță „profesională”, „căpitanul Negrea” l-a informat că încearcă să ducă la Piatra-Neamț doi infractori deosebit de periculoși. Acum e în impas, că nu are cheile mașinii! N-ar putea să-l ajute cumva? Fără să bănuiască nimic, pădurarul, privindu-i cu răceală pe „delicvenți”, i-a dat o mână de ajutor „omului legii”. Imediat, motorul a pornit, „polițistul” a mulțumit pentru sprijin pădurarului, și a dispărut în mare viteză. Sandu Toader s-a apropiat de pădurar încercând să-i explice cum stau lucrurile, dar pădurarul Costin, făcând un gest scârbit de lehamite, i s-a adresat: „Bă, taică, tot o să te umfle Poliția... că nu vă mai astâmpărați, d-ai dracu' ce sunteți voi ăștia din ziua de azi!” „Da, mata crezi c-ăsta-i musai polițai?” s-a repezit și Sandu. Omul i-a ignorat răspunsul, văzându-și de drum.

Cu un amestec de furie și amărăciune, Sandu Toader a luat-o înapoi spre pădure, vorbind de unul singur. Mergea și, din când în când, se lovea cu palma peste frunte, strigând aproape: „Mă, da mari dobitoc îs!” Și nu putea fi contrazis. În bilanțul său negru figurau următoarele: o zi pierdută în chinuri și spaime, milioanele din torpedo, adio! Da' și cu mașina... ce-o să fie? Da' ce-o să fie și cu Tărăță? Mergea monologând, și vocea i se auzea până departe. Băjbâia acum printre copaci, încercând speriat, totodată, că nu reușește să-l identifice pe acela, la rădăcina căruia ascunsese, într-o pungă din plastic 7.500.000 de lei. Încet, încet mintea i s-a limpezit. A găsit în fine copacul. Bani erau acolo. Prin minte i-a trecut fulgerător chipul crispat al lui Tărăță, așa cum zăcea chircit pe bancheta din spate, cu cătușele la mâini. Dacă Negrea ăsta o fi chiar polițist, acum Tărăță e-n arest la Piatra deja, a gândit înfrigurat, ieșind din pădure spre șosea. A avut noroc cu o „ocazie”, și, într-o oră, a ajuns acasă, la Petricani, i-a spus cu năduf nevestei toată țărășenia. Femeia l-a sfătuit să plece la Târgu Neamț, că acolo o să se „deslușească”.

În jurul orei 18:30 a pășit temător și prudent în piața, de unde cu opt ore înainte plecase cu Tărăță și „căpitanul Negrea” spre... „marea tranzacție”. A întrebat în stânga și-n dreapta dacă nu l-a văzut careva pe Tărăță. Cei din breaslă l-au întâmpinat mirați: „Păi, n-ați plecat, frate, împreună? Nu, nu l-am văzut”. Cu o presimțire neagră în suflet, Sandu Toader a sunat peste un sfert de oră la ușa unei rude, care are vecin un subofițer de Poliție, rugându-l să-l întrebe pe

acesta dacă printre polițiștii din Târgu' nu figurează și un anume „căpitan Negrea”, care arăta așa și așa etc... Răspunsul l-a primit destul de repede. Nu numai că în Târgu Neamț, dar nici în tot județul n-a auzit nimeni de vreun „căpitan Negrea’.

Deprimat și contrariat, Sandu a mers la Poliția orașului Târgu-Neamț, unde a descris, cu unele omisiuni, cele relatate mai sus. Nu știa în acel moment în ce sinistră aventură a intrat, și cu ce se va solda în final.

Se conturează o răpire

Intuind gravitatea situației, colonelul Mihai Fluieraș, inspector-șef la IJP Neamț, a inițiat de urgență, chiar în aceeași noapte, un „commando” operativ, alcătuit din colonelul Mihai Spiridon, locotenent-colonelul Dan Antocea, maiorul Viorel Fodor și locotenentul Mihai Pavel.

Relatarea lui Sandu Toader era destul de confuză în privința detaliilor. S-a constatat că acesta, în urma șocului, prezenta o stare psihotică destul de deteriorată, fapt evidențiat și de „ședința” la poligraf. Trebuie făcută precizarea că, în acel moment, Sandu Toader mai încerca să omită unele amănunte (cel puțin în privința sumelor pe care le deținea) din motive lesne de înțeles. Până seara târziu, polițiștii, împreună cu Sandu Toader, au reuși să refacă corect traseul parcurs cu 24 de ore înainte. În acest timp mesajele transmise prin stație nu erau deloc încurajatoare! Tărăță nu fusese semnalat nicăieri. Nici urmă de mașină sau de „căpitanul Negrea”! Dar iată că în zona satului Pluton, la reîntoarcere, la ora 23:37, s-a raportat că la una dintre rudele lui Tărăță, Ecaterina Ungureanu (sora), s-a primit un telefon de la un necunoscut, în legătură cu Tărăță! Vocea de la capătul firului avea un accent de moldovean de „dincolo de Prut”. S-a prezentat ca fiind un anume Ianov, și că, din unele considerente, îl va numi pe Tărăță „Petrov”. Deci, familia trebuie să știe că acesta se află într-un loc, și că acolo se tranșează o afacere de 10.000 de USD nerezolvată în timp, și că ar dori să vorbească cu Sandu Toader. A promis că o să revină a doua zi dimineața, la ora 7:30, adăugând că Tărăță e bine sănătos, și va reveni acasă, după ce se va aranja problema cu Sandu Toader. Așa stând lucrurile, se sugera că la mijloc ar fi niște reglări de conturi cu niște basarabeni, privitor la unele neînțelegeri din urmă. Față de această idee, Sandu Toader a negat că ar fi făcut schimburi valutare cu moldovenii de peste Prut. El cunoaște niște bișnițari din Chișinău, dar atât el, cât și Tărăță, se aveau cu aceștia în cele mai bune relații! Or, era clar:

„căpitanul Negrea”, nu era sub nici o formă basarabean. Și-ar fi dat repede seama!

Puțin mai limpezit, Sandu Toader a fost în măsură să-l descrie, să-i imite oarecum felul de a vorbi și de a se mișca. A fost realizat portretul robot al necunoscutului. Un impresionant efectiv a fost mobilizat și instruit. Semnalmentele falsului „căpitan Negrea” au fost difuzate cu rapiditate, individul fiind dat în urmărire generală. Se aveau în vedere, printre altele, drumurile de acces către Moldova și Ucraina, în prezumția că Tărâță, prin intermediul răpitorului, să fi fost luat în „vizor” de vreuna din bandele de infractori din afara țării, pentru cine știe ce „scadență”!

Toate posturile de poliție fuseseră alertate, și de asemenea, PCTF-urile. Au fost scotocite hotelurile și motelurile din zonă, a fost cernută minuțios toată „floarea” bișniței locale! Partea cea mai proastă era că acest „căpitan Negrea” nu-și dezvăluise până atunci adevărata identitate. În paralel, în urma unui consult cu parchetul, raportat la miza situației, a fost eliberată extrem de rapid aprobarea de ascultare a telefonului Ecaterinei Ungureanu, măsură socotită oportună și perfect legală. Toată suflarea polițienească prinsă în misiune aștepta cu încordare telefonul răpitorului! Dar... dezamăgire! Răpitorul n-a fost parolist! Să fi mirosit ceva? S-o fi făcut premeditat, din altă rațiune? Rămânea însă speranța revenirii... Exista o anume logică a acestor telefoane! Care?... În ziua următoare, la 7:30, a sunat, în fine, telefonul! De la celălalt capăt al firului „vocea basarabeană” a comunicat laconic: „Petrov urmează să plece în Canada. O va lua și pe soție. Până atunci, Sandu Toader, să meargă în vama Siret, să-și ridice mașina”.

Verificarea acestei informații s-a soldat cu un nou eșec. În vama Siret, nici urmă de mașină! Ca să atragă și să abată atenția de la ce?... Persistentă și agasantă situație! Umilitoare, într-un sens, necunoașterea încă a identității infractorului! Au fost reluate, cu și mai multă minuțiozitate, cercetările și contactele cu martorii, respectiv cu pădurarul Costin Popa, cu familia Cojocar, din Pluton, prin grădina căruia fugise Sandu Toader și cu frații Lăcătuș, bișnițari din piața Târgu-Neamț, apropiați ai victimelor. Cea mai interesantă părea depoziția acestora din urmă. Cei doi frați au mărturisit că și ei fuseseră abordați de același individ, cu o „poveste” asemănătoare, dar, nu-i invitase la Pipirig, ci la Grumăzești!

În data de 22 septembrie, sora lui Petru Tărâță, primește în jurul orei 13:00 un telefon, prin care „vocea basarabeană” o informa că fratele ei se află în Canada, că o să vină acasă de Crăciun și o va lua și pe soția sa.

În fine, infractorul poartă un nume!

În febra scotocirilor, în data de 27 septembrie, în zona Baraj-Bicaz, pe drumul forestier ce duce la Izvorul Alb, a fost descoperit scheletul carbonizat al unei mașini Dacia! Autoturismul era „proptit” vreo patru cinci metri mai jos de drum, într-o râpă. Incendierea era în proporție de 80 la sută. Imediat a fost luată „sub lupă” de serviciul criminalistic. De față a fost și Sandu Toader. La un moment dat, acesta a scuturat volanul carbonizat, din care, spre surprinderea polițiștilor, a căzut... un cocoșel! Palid și cu vocea tremurândă, Sandu Toader a mărturisit că ascunsese acolo câteva bijuterii și monede de aur! Era, deci, mașina lui! Sub preșurile carbonizate, au mai fost „recoltate” câteva fragmente arse de bancnote USD, ascunse acolo așa, „pentru zile negre”, de Sandu. Dar, ce să caute mașina acestuia acolo? De la Pluton până la Barajul-Bicaz erau aproape 80 de kilometri!

S-a trecut la „perierea” zonei, pe o rază de câțiva kilometri, acțiune în care, alături de pădurari, au fost incluse și două plutoane de jandarmi. În acest timp o altă echipă de polițiști, mergând pe urma unor informații, dar poate „urmându-și flerul”, investiga mai departe prin piața orașului Târgu-Neamț. Și iată că de aici a sărit... iepurele! Un anume Gheorghe Cojocaru, vânzător de tablouri de gang (Căprioare la Izvor, Țigani la foc, Răpirea din Serai etc.) a afirmat că l-ar cunoaște pe infractorul căutat. Dar nu-i știe numele. Mai precis, vărul său, Ion Radu, îl știe, pentru că a stat în penitenciar cu „căpitanul Negrea”! Și aici, mai intervenea un element de senzație! Vărul său, Ion Radu, primise un mesaj cu misiunea să ajungă la urechile polițiștilor versiunea că individul căutat este... basarabean! Și semnalmente erau, desigur, altele!

În scurt timp, Ion Radu a fost „convocat” la IJP Neamț. I s-au prezentat mai multe albume. Degetul lui Ion Radu s-a oprit asupra unei fotografii. „El este. Am făcut pușcărie împreună, da’ nu-mi amintesc cum îl cheamă”... Nimic mai simplu pentru polițiști. Fișa definea laconic: Dănuț Bălțătescu, de 36 de ani, din comuna Ghindăuți, de profesie tractorist rutierist, căsătorit, doi copii.

O garsonieră cu bucluc

Dănuț Bălțătescu, de profesie tractorist rutierist, avea un „revers penal” destul de încărcat. Cu puțin înaintea comiterii faptelor, pentru care fusese dat în urmărire generală, tocmai terminase de ispășit o condamnare pentru furt și înșelăciune. În timp însă, efectuase câteva călătorii „de afaceri” la Istanbul.

Familia a declarat că în data de 22 septembrie acesta părăsise țara, urmând să ajungă la Istanbul, unde se mai afla și fratele său mai mic, Constantin.

Continuând cercetările, polițiștii au avut surpriza să afle că la aceeași dată, infractorul achiziționase o garsonieră pe numele lui Constantin pentru care achitase 15 milioane de lei. În realitate, fosta proprietară a casei a primit de la Bălțătescu 22 de milioane. În ziua dramaticei întâmplări, Sandu Toader și Petru Tărăță avuseseră la ei 25 de milioane de lei. În cadrul anchetei, soția lui Bălțătescu a declarat că garsoniera din Piatra Neamț a fost cumpărată pe „munca lu' cumnatu”, care și acum e la Istanbul. Vine el acasă și se va lămuri...” Pe data de 1 octombrie „cumnatu” a revenit în țară. În declarație, Constantin a menționat că locuința cumpărată de Bălțătescu este formal pe numele lui. Bani pe care-i achitase Dănuț nu erau ai săi, dar au făcut această „manevră” întrucât banii respectivi proveneau de la o tranzacție cu mercur în Turcia, și Dănuț n-ar fi vrut să se afle! Întrebat dacă Dănuț Bălțătescu se află, în mod cert, la Istanbul, fratele său a confirmat. Imediat a fost dat în urmărire prin Interpol.

Comunicații cu... paraziți!

Dispariția lui Tărăță, mașina incendiată, tranzacția bizară cu garsoniera, plecarea precipitată la Istanbul a infractorului erau fapte care, ca într-un joc de puzzle, se așezau încet, cu greu, dar sigur, într-o configurație ce conducea la ipoteza, din ce în ce mai conturată, că Petru Tărăță fusese asasinat. Dar și aici era un „mic” inconvenient: lipsa cadavrul! Iar prezumtivul autor se află mai departe la Istanbul!

O întrebare sâcâietoare îi preocupa pe polițiști. De unde dăduse Bălțătescu cele două telefoane familiei Tărăță?! S-a trecut la o investigație mai amănunțită în mediul familiei infractorului. Astfel, a fost identificată Ana Dosoftei o mătușă a soției lui Bălțătescu. Ipoteza a fost destul de rapid verificată. Pe lista de convorbiri figurau și cele două apeluri efectuate în perioada 17-22 septembrie. Ana Dosoftei, a confirmat că nepotul său Dănuț a dat cuiva un telefon în două rânduri, dar faptul în sine n-avea nimic neobișnuit. Bălțătescu fusese în vizită cu soția chiar în seara de 17 septembrie. Știa că acesta urma să plece în Turcia, dar n-a observat nimic care să-i atragă atenția.

Șansa a surâs însă polițiștilor, în clipa în care, în mod neașteptat, Pavel Bota, concubinul Anei Dosoftei, a declarat, în contradicție cu cele două femei, că nepotul Dănuț adusesese cu el o geantă albastră de fâș, în care se aflau 25 de

milioane de lei. Omul a declarat că și el a făcut pușcărie și că n-ar mai dori să aibă neplăceri. S-a mai confirmat și faptul că, din momentul sosirii sale la Ana Dosoftei, Bălțătescu n-a mai părăsit casa decât în data de 22 septembrie, când a plecat din țară. Riscând să „strice” relația cu concubina sa, Pavel Bota a preferat să fie sincer. La finalul discuției a spus apăsător și cu tâlc: „Tărășenie mare!”

Pentru întreaga „afacere” timpul se derula lent, fără prea mari progrese. Au trecut Crăciunul, Anul Nou, fără nici un mesaj din partea Interpolului, deși s-au mai făcut câteva intervenții. Dinspre Istanbul au mai sosit câteva scrisori, un pachet cu haine, s-au mai primit două-trei telefoane pe adresa rudelor lui Bălțătescu, dar toate lipsite de importanță pentru mersul anchetei. În alt plan, acasă la familia dispărutului Petru Tărăță domnea o atmosferă sumbră, întreruptă când și când de speranțele „contra cost”, oferite de diverse ghicitoare la care apelaseră. Puțin exaltate în acele momente, rudele credeau fără rezerve că Petre este încă în viață! Cumplită teroare incertitudinea!

O confirmare majoră a ipotezei omorului

Se spune adesea că și întâmplarea își are rostul ei. În data de 26 februarie 1998, un muncitor de la o exploatare forestieră, Petru Podgoreanu, se deplasa în zona de lucru Baraj-Bicaz, nu departe de Râul Alb. Era însoțit de câinele său, un ciobănesc care bătătoarea frenetic zăpada sub cetini. La un moment dat, câinele a început să se agite. La rădăcina unui brad, sub câteva crengi a zărit o pungă roșie inscripționată L&M. Omul a rămas surprins de conținutul pungii. Fără întârziere a predat-o polițiștilor. Înăuntru se afla un pistol cu gaze, calibrul 9 mm, de proveniență cehă, marca Voltran-White, asemănător modelului Carpați, 18 cartușe cu gaze, un dirijor de jet, o pereche de cătușe cu chei, un port-pistol, gen ham, câteva bile de plumb, un briceag și o pilă.

În urma efectuării expertizei balistice s-a dovedit că arma era în stare de funcționare. La confruntarea cu Sandu Toader a rezultat că briceagul și pila îi aparțin, și se aflau în torpedoul mașinii alături de pungă de plastic, dar celelalte piese erau, cu siguranță, ale „căpitanului Negrea”.

Criminalul se ascunde în închisoare!

Pe la mijlocul lui aprilie s-a răspândit prin Ghindăuți zvonul că frații Bălțătescu ar fi arestați la Istanbul, pentru unele delictе comise în Turcia. În curând, zvonul a devenit realitate. Familia a confirmat că Dănuț și Constantin sunt internați

într-un penitenciar din Turcia. Polițiștii au reînnoit apelurile. În foarte scurt timp demersul a fost „onorat”, printr-o notă aducătoare de speranță. Interpolul îl identificase pe Dănuț Bălțătescu, promițând că vor face toate formalitățile de extrădare, în conformitate cu procedurile legale.

Când afirmam că întâmplarea își are rolul ei, nu ne temeam de exagerare. Iată că în data de 7 mai, același muncitor forestier, Petru Podgoreanu însoțit de credinciosul său „mioritic” flocoș, parcurgeau un alt traseu în zona Râului Alb, situat la 5-6 kilometri de Baraj-Bicaz. De data aceasta câinele nu se agita numai, ci dădea rotocoale din ce în ce mai nervoase în jurul unui brad din adâncuri, schelălăind ușor. În clipa în care urletul câinelui devenise lugubru de-a dreptul, stăpânul a pătruns în întunecimea pădurii. La rădăcina bradului se zărea o mogâldeață informă. Apropiindu-se, a constatat că acolo zăcea cadavrul unui om.

„Legătura thailandeză”

Cadavrul a fost identificat cu destulă ușurință. Era al celui ce fusese Petru Tărăță. Infractorul îl legase cu un cablu subțire, oțelit, în genul „legăturii thailandeze”. Acesta era legat de mâini la spate și cu un laț de la picioare la gât. Moartea fusese violentă, cauzată de asfixia mecanică, provocată de autostrangulare.

În data de 18 septembrie 1998 criminalul Dănuț Bălțătescu a fost extrădat și preluat de ofițerii serviciului Poliție criminală din IPJ Neamț. La reconstituire, autorul a avut un comportament senin, chiar dezinvolt. Administrarea probelor l-au lăsat fără replică. Rechizitoriul a stabilit că Dănuț Bălțătescu se face vinovat de omor deosebit de grav, nerespectarea regimului armelor, contrabandă calificată, uzurpare de calități oficiale, lipsire de libertate, tâlhărie, conducere pe drumuri publice a unui autovehicul cu permis necorespunzător, furt auto și distrugere. În total „zece porunci” din codul penal.

A fost condamnat la închisoare pe viață.